

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 6Cdo/132/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617215878
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:7617215878.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. L., narodeného XX. W.A. XXXX, Č. A., R., L. XX a 2/ Q. L., narodenej XX. E. XXXX, Č. A., R., L. XX, zastúpených RIEDL advokátska kancelária s. r. o., Prešov, Slovenská 46, proti žalovaným 1/ W.L. D., narodenému XX. C. XXXX, zomrelému XX. C. XXXX, naposledy bytom Š. XXX a 2/ F. D., narodenej XX. C. XXXX, Š. XXX, zastúpenej advokátom JUDr. Jánom Slovinským, Spišská Nová Ves, Štefánikovo nám. 13, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 7C/87/2017, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 20. decembra 2022 sp. zn. 6Co/154/2021, takto

rozhodol:

Dovolacie konanie proti žalovanému 1/ **z a s t a v u j e**.

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobca 1/ a žalobkyňa 2/ sú povinní zaplatiť žalovanej 2/ náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. októbra 2021 sp. zn. 7C/87/2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali určenia ich bezpodielového vlastníctva k rodinnému domu v obci Š., súpisné číslo XXX, postavenému na pozemku parc. KN - C č. 659 katastrálneho územia Š. a žalovaným priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa ustanovení § 127, § 143, § 128 ods. 1, § 133, § 130 ods. 1 a § 221 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v znení účinnom od 1. apríla 1964 do 31. marca 1983 a ustanovení § 198 ods. 1, § 217, § 218 ods. 1 a ods. 2 a § 221 ods. 1 OZ v znení účinnom od 1. apríla 1964 do 31. decembra 1991. Vychádzal z nespornej skutočnosti, že žalobcovia sa podieľali na výstavbe predmetného rodinného domu za pomoci N. D. a ďalších príbuzných. Z dokazovania, predovšetkým oboznámením sa s predloženou fotodokumentáciou mal za preukázané, že už v roku 1967 bola osadená na dome strecha, teda rodinný dom, ako stavba, existoval ako spôsobilý predmet vlastníctva, že v rodinnom dome bývali žalobcovia s N. D. a jeho manželkou a že do rodinného domu sa prisťahovali aj žalovaní. Pri rozhodovaní aplikoval právnu úpravu účinnú v dobe výstavby rodinného domu. Podľa ustanovenia § 217 OZ rodinný dom mohol byť v osobnom vlastníctve, ak bol vystavaný na pozemku určenom na tento účel a podľa ustanovenia § 221 OZ, ak zriadil na pozemku stavbu občan, ktorý nebol oprávnený pozemok užívať alebo ktorý bol oprávnený ho užívať na iný účel, rozhodoval o vlastníctve k stavbe súd. S účinnosťou od 1. apríla 1964 Občiansky zákonník umožňoval občanom stavať na cudzom pozemku, ak mu bolo štátom zriadené právo osobného užívania pozemku. Ak stavebník neoprávnenne zasiahol do práv vlastníka alebo užívateľa pozemku, ustanovenie § 221 OZ umožňovalo súdu priznať vlastníctvo stavby neoprávnenému stavebníkovi iba výnimočne, a preto boli dôvody hodné osobitného zreteľa. Inak súd priznal vlastníctvo stavby vlastníkovi pozemku alebo nariadil odstránenie stavby na náklady stavebníka.

3. Dokazovaním bolo podľa súdu v konaní preukázané, že predmetný rodinný dom stavali žalobcovia spolu s ďalšími príbuznými. Žalobcovia nepreukázali, že by im bol pozemok zastavený rodinným predmetným domom, o výmere 520 m², pridelený okresným národným výborom do ich osobného užívania na výstavbu rodinného domu, dokonca nepreukázali ani to, že im v roku 1963 alebo v roku 1964 bol pridelený iný pozemok vo vlastníctve štátu.

4. Názor žalobcov, že pri rozhodovaní je treba vychádzať zo zásady, že za vlastníka stavby sa považuje stavebník, a to aj v prípade ak staval na pozemku, ktorý nebol oprávnený užívať alebo ktorý bol oprávnený užívať ho na iný účel, je v rozpore s vykonanými dôkazmi, z ktorých nevyplýva, že by stavebníkmi spornej nehnuteľnosti boli iba žalobcovia, a práve pre túto okolnosť súd vo veci neaplikoval judikatúru, na ktorú žalobcovia poukazovali (R 53/1973).

5. V konaní nebolo sporné tvrdenie žalovaných, ktoré vyplývalo aj z predloženého rozhodnutia Okresného národného výboru v Spišskej Novej Vsi o pridelení pozemku do osobného užívania žalovaným zo 6. apríla 1989 č. Fin224/89-Pá, podľa ktorého prideľovaný pozemok bol vo vlastníctve štátu a v správe Miestneho národného výboru vo Š., že žalovaní 1/ a 2/ sú bezpodielovými spoluvlastníkmi pozemku, zastavanej plochy a nádvoria o výmere 520 m² zapísanom na liste vlastníctva katastra nehnuteľností č. XXX, v katastrálnom území Š., a to na základe dohody o zriadení práva osobného užívania pozemku registrovanej na Štátnom notárstve v Spišskej Novej Vsi pod č. RII 467/89 na základe rozhodnutia o pridelení pozemku do osobného užívania, ktoré vydal Okresný národný výbor, finančný odbor, v Spišskej Novej Vsi 6. apríla 1989. Nebolo sporné ani tvrdenie žalovaných, že najneskôr od roku 1989 (teda odkedy im bolo pridelené právo osobného užívania pozemku), predmetnú nehnuteľnosť nerušene užívali, a to až do roku 2016 a že túto nehnuteľnosť zveľaďovali. Žalobcovia nenavrhli súdu dokazovania, ktorými by sa preukázalo ich tvrdenie, že žalovaní nekúpili predmetnú nehnuteľnosť od N. D. za 50 000 Kčs. Tvrdenie žalobcov o neplatnosti kúpnej zmluvy a absencii jej registrácie štátnym notárstvom považoval súd za irelevantné, nakoľko z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žiadna písomná kúpna zmluva medzi žalovanými a N. D. a jeho manželkou uzavretá nebola. Tvrdenie žalovaných, že rodinný dom kúpili bolo akceptované aj štátom, čo vyplýva z rozhodnutia Okresného národného výboru v Spišskej Novej Vsi z 23. januára 1990 č. 1065/89, ktoré bolo vydané v rámci stavebného konania na žiadosť žalovaných o povolenia na novostavbu rodinného domu na pozemku parc. č. evidencie nehnuteľností 659 v katastrálnom území Š., ktorý už bol v ich bezpodielovom spoluvlastníctve.

6. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že koncepcia Občianskeho zákonníka platného v rozhodnej dobe vychádzala zo zásadnej spätosti vlastníctva stavby s právom osobného užívania pozemku (§ 198 ods. 1 a § 218 ods. 1 OZ) a túto zásadu rešpektovali aj súdy (zn. R 84/1967 a zn. R 78/1969), čo znamenalo, že subjektom práva osobného užívania pozemku a subjektom vlastníckeho práva k stavbe, ktorá sa na ňom nachádzala, mohol byť len ten istý občan. Bolo v rozpore s účelom a povahou práva osobného užívania pozemkov, ak by sa toto právo zriadilo jednému občanovi a vlastnícke právo k stavbe, ktorá na pozemku stojí, by patrilo inému občanovi alebo organizácii (obdobne 2Cz7/71). Uvedené súd zohľadnil pri posudzovaní nadobudnutia vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti žalovanými a dospel k záveru, že nie žalobcovia, ale žalovaní preukázali svoje vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti.

7. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 20. decembra 2022 sp. zn. 6Co/154/2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a stranám v spore nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

8. Odvolací súd rozhodnutie o odvolaní odôvodnil tým, že sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1 a ods. 2 CSP). Konštatoval, že napriek právnej a skutkovej zložitosti veci je rozhodnutie súdu prvej inštancie zrozumiteľné, súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými skutkovými a právnymi otázkami podstatnými pre komplexné posúdenie a rozhodnutie o uplatnenom nároku a aj so všetkými relevantnými odvolacími námietkami odvolateľov. Zopakoval, že žalobcovia sa v tomto konaní domáhajú určenia, že rodinný dom v obci Š. súp. č. XXX, postavený na pozemku parcele katastra nehnuteľností registra C č. 659 katastrálneho územia Š. je ich bezpodielovým spoluvlastníctvom. Sporným nebolo, že parcela katastra nehnuteľností č. 659, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 520 m², zapísaná na liste vlastníctva č. XXX katastrálneho územia Š., bola

v katastri nehnuteľností zapísaná ako bezpodielové spoluvlastníctvo žalovaných a ani to, ako žalovaní nadobudli do užívania pozemok zastavaný predmetným domom.

9. Tvrdenie žalobcov, že rodinný dom nadobudli originálnym spôsobom - výstavbou i odvolací súd posudzoval podľa právnych noriem účinných v čase, kedy bola stavba dokončená, resp. kedy už bolo jednoznačne a nezameniteľným spôsobom bolo zrejmé dispozičné riešenie prvého nadzemného podlažia, tak ako súd prvej inštancie. Skutočnosť, že rodinný dom ako spôsobilý predmet vlastníctva - samostatná vec existoval už v roku 1967, že bol postavený bez stavebného povolenia a bez oprávnenie od vlastníka pozemku a v katastri nehnuteľností (evidencii nehnuteľností) nebol zapísaný, žiadna zo sporových strán nespochybňovala.

10. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že súdy pri aplikácii OZ v znení účinnom do 31. marca 1983 za vlastníka stavby považovali stavebníka aj v prípade neoprávnenej stavby. Súd prvej inštancie však správne poukázal na to, že tomu tak je iba v prípade, ak je jednoznačne preukázané kto je stavebník. Odvolací súd zároveň zdôraznil, že v čase výstavby domu ak zriadil na pozemku stavbu občan, ktorý nebol oprávnený pozemok užívať alebo ktorý bol oprávnený ho užívať na iný účel, rozhodoval o vlastníctve k stavbe súd. Stavebníkovi mohol vlastníctvo k stavbe priznať, len ak pre to boli dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 221 OZ v znení účinnom do 31. marca 1983). Žalobcovia, ani manželka D., od ktorých žalovaní odvodzujú svoje vlastníctvo a ani žiadne iné osoby, nevyužili právo podľa ustanovenia § 221 OZ a nedomáhali sa priznania vlastníckeho práva k tejto stavbe žalobou na súde. Žalobu o určenie vlastníctva k domu nepodal ani štát (vlastník pozemku), ani správca pozemku, ktorú bolo možné podľa ustanovenia § 221 OZ podať iba do 31. decembra 1991, pretože toto ustanovenie Občianskeho zákonníka stratilo účinnosť prijatím zákona č. 509/1991 Zb., ktorým sa zmenil Občiansky zákonník, a preto odvolací súd uvažoval, že vlastnícke právo žalobcov je možné posudzovať iba z dôvodu vydržania. Odvolací súd mal za to, že len na základe dôkazov navrhnutých žalobcami a vykonaných súdom prvej inštancie nemožno uznať tvrdenia žalobcov o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetnému rodinnému domu výstavbou, o ich dobromyseľnosti a o neprerušovanom stave užívania predmetu vydržania počas zákonom ustanovenej doby, za preukázané.

11. Žalobcovia svoje vlastníctvo domu odvodzovali od jeho výstavby a ich zaťažovalo dôkazne bremeno preukázať v konaní, že len oni boli staviteľmi predmetného rodinného domu a mohli sa dôvodne domnievať, že sa stali vlastníkmi tohto domu a takýmto spôsobom preukázať svoju dobromyseľnosť. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k správne záveru, že žalobcovia nepreukázali, že by stavebníkmi predmetného domu boli iba oni, že im bol predmetný pozemok zastavaný domom pridelený do osobného užívania za účelom výstavby rodinného domu a nepredložili v konaní ani stavebné povolenie alebo kolaudačné rozhodnutie, ktoré povolilo užívanie domu. Za správny považoval aj skutkový záver súdu prvej inštancie, že vykonanými dôkazmi neboli preukázané okolnosti výstavby sporného rodinného domu, pretože z predložených dôkazov nebolo možné jednoznačne ustáliť, že stavebníkmi rodinného domu boli práve žalobcovia, resp. že stavebníkmi boli iba oni, a to ani na základe predložených čestných prehlásenia svedkov, v ktorých boli nejasnosti a nezrovnalosti týkajúce sa časového zaradenia výstavby, ktoré boli podstatné, pretože žalobcovia v danom čase stavali aj iný dom. Dom stavali viaceré osoby, okrem žalobcov aj manželka D., ktorí v dome bývali až do svojej smrti. Žalobcovia sa odsťahovali mali trvalé bydlisko v Českej republike, vedeli že v dome bývajú manželka D., proti tomu nenamietali a nesnažili sa to zmeniť. Podstatné pri posudzovaní zisteného skutkového stavu bolo aj to, že po smrti manželov D.Ý. (v rokoch 1984 a 1985) v dome zostali bývať žalovaní, a žalobcovia proti tomu až do roku 2016 nenamietali.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili ustanoveniami § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolatelia žiadali, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je podľa dovolateľov arbitrárnym rozhodnutím, nepresvedčivým, založeným na svojvoľnom hodnotení vykonaného dokazovania, ktoré nedáva dovolateľom v žiadnom prípade uspokojivé odpovede na ich právnu argumentáciu a námietky vznesené už v konaní pred súdom prvej inštancie, čo predstavuje dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

14. Uviedli, že v prejednávanej veci ide o druhé rozhodnutie odvolacieho súdu v konaní, a preto je treba skúmať konzistentnosť napadnutého rozsudku aj v nadväznosti na uznesenie odvolacieho súdu zo 17. decembra 2019 sp. zn. 6Co/354/2018. Vzhľadom na úmrtia svedkov C. C., Q. D. a Y. A. počas konania, sa medzi rozhodnutiami odvolacieho súdu, ale aj medzi rozsudkami súdu prvej inštancie z 25. mája 2018 a 15. októbra 2021, dôkazná situácia nezmenila. Napriek tomu súd prvej inštancie pri zachovanej dôkaznej situácii rozhodol úplne opačne ako predchádzajúcim rozhodnutím, čo odvolací súd bez presvedčivého odôvodnenia potvrdil. Skutočnosti a dôkazy vyhodnotené v prvom rozsudku súdu prvej inštancie v ich prospech, boli v ďalšom konaní vyhodnotené na ich ťarchu. V poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie bol založený na účelovom a selektívnom vyvodzovaní nesprávnych skutkových záverov z vykonaných dôkazov takým spôsobom, aby sa zamietnutie žaloby javilo ako dôvodné a správne rozhodnutie. Arbitrárnosť rozsudku odvolacieho súdu je daná svojvoľným vyvodzovaním účelových záverov z vykonaných dôkazov. V bode 43. napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že z čestných vyhlásení svedkov nemožno vyvodiť, ku ktorej stavbe domu sa svedkovia vyjadrovali. Takýto záver súdu však neobstoí, pretože zo vzájomných súvislostí je zrejmé, že svedkovia sa vyjadrovali k predmetnému domu, ktorý dovolatelia začali stavať po tom, ako prvý dom, odplavila voda.

15. Dovolatelia vytýkali odvolaciemu súdu, že nevzal do úvahy a nevysporiadal sa s podstatnými námietkami v odvolaní, ktorými preukazovali vady rozhodnutia súdu prvej inštancie. Namietali aj prekvapivosť rozsudku odvolacieho súdu, pretože svoje vlastnícke právo odvodzovali od skutočnosti, že sporný dom postavili pre seba, čo vyplývalo nielen z ich tvrdení, ale aj z výpovedí svedkov - dvoch súrodencov žalobkyne 2/ a žalovaného 1/, ktorí nemali dôvod uvádzať nepravdy, ale tiež z výpovede svedka A., osoby nezávislej a nezaujatej od sporových strán, a odvolací súd ho posudzoval vzhľadom na zmenu právnej úpravy vykonanej zákonom č. 509/1991 Zb., ktorým bolo zrušené ustanovenie § 221 OZ, podľa ustanovení o vydržaní. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o vydržaní pri posudzovaní vlastníctva dovolateľov súd prvej inštancie neaplikoval, odvolací súd nepostupoval podľa ustanovenia § 328 CSP, keď ich nevyzval na vyjadrenie k veci s ohľadom na tieto ustanovenia, a preto na takéto právne posúdenie nemali možnosť reagovať. V súvislosti s tým, že sa odvolací súd zaoberal otázkou vydržania vlastníckeho práve k predmetnému rodinnému domu považovali dovolatelia napadnutý rozsudok za prekvapivý aj z dôvodu, že je zjavne nekonzistentný s predchádzajúcim zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu zo 17. decembra 2019 sp. zn. 6Co/354/2018, ktorým v bode 36. odôvodnenia uložil súdu prvej inštancie povinnosť zaoberať sa otázkou, či žalovaní nenadobudli vlastnícke právo k predmetnému rodinnému domu vydržaním. Súd prvej inštancie tak neurobil a napriek svojmu predchádzajúcemu pokynu odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie.

16. Okrem vady zmätočnosti je podľa dovolateľov napadnutý rozsudok odvolacieho súdu postihnutý aj vadou nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Právnu otázku vlastníckeho práva stavebníka k nepovolenej a neoprávnenej stavbe po viac ako 50 rokoch od vzniku tejto stavby, dovolací súd doteraz neriešil.

17. Odvolací súd sa síce stotožnil s tvrdením dovolateľov, že v súčasnosti už nemožno podať žalobu ani rozhodovať podľa ustanovenia § 221 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991, avšak podľa dovolateľov nemožno akceptovať jeho záver, že v takej situácii, keď nikto (ani dovolatelia, ani štát alebo manželia D.Á.) nepodal včas takúto žalobu, je treba vlastnícky nárok žalobcov posudzovať podľa ustanovení o vydržaní. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, ak posudzoval otázku vlastníckeho práva žalobcov podľa ustanovení o vydržaní, zvolil zjavne nesprávnu právnu normu, ale aj inštitút právneho poriadku, ktorého aplikácia na danú situáciu nie je v súlade so zásadami formálnej logiky.

18. Predmetný rodinný dom existoval už v roku 1967, je vecou, ktorá vznikla ako nová, vytvorením dovolateľmi. Nie je dôvod, aby sa vo vzťahu k dovolateľom ako stavebníkom uvažovalo o potrebe vec získať vydržaním. Za daných okolností to nemá oporu v žiadnej právnej úprave, ani vo formálnej logike. Ustanovenie § 221 OZ sa postupne menilo, jeho účelom však nepochybne vždy bolo vyriešiť stav medzi neoprávnenou stavbou a ňou zastavaným pozemkom. Po 1. januári 1992 účelom a obsahom najbližšie ustanovenie Občianskeho zákonníka k zrušenému § 221 OZ je ustanovenie § 135c OZ. Stavba bola v tomto prípade postavená dávno predtým, ako bol pozemok, na ktorom je postavená, pridelený do osobného užívania žalovaných. Dovolatelia ako stavebníci sa nikdy svojho vlastníctva k stavbe nevzdali a aj keď nebola podaná žaloba podľa ustanovenia § 221 OZ účinného do 31. decembra 1991, dovolatelia ako stavebníci vždy boli a nikdy neprestali byť vlastníckymi predmetného rodinného domu, ktorí nadobudli

jeho zhotovením. Ak by bol odvolací súd zohľadnil nepodanie žaloby podľa ustanovenia § 221 OZ včas aj voči žalovaným, ako to prísne urobil voči žalobcom a na ich ťarchu, za danej situácie by vlastníkom stavby sporného rodinného domu nemohol byť nikto, a to za každej situácie, ktorá prichádza do úvahy, teda, že by stavebníkmi boli iba žalobcovia, iba N. D. s manželkou, alebo žalobcovia a manželka D. spolu. Navyše aj v takej situácii by žalovaní nemohli byť dobromyseľní vo svojej držbe, o to viac, keď podľa vlastného tvrdenia kupovali nehnuteľnosť ústnou kúpnu zmluvou neregistrovanou na štátnom notárstve.

19. Keďže vec nemôže byť bez vlastníka, sudy nižších inštancií sa v danej situácii mali relevantným spôsobom zaoberať kvalitou vlastníckeho práva oboch sporových strán, ktoré jediné v súčasnosti tvrdia, že sú vlastníkami predmetného rodinného domu. Dobromyseľnosť žalovaných v zmysle vydržania bola v konaní vyvrátená, a sudy nižších inštancií neposkytli odpoveď na otázku, kto iný by mal byť vlastníkom rodinného domu, ak to nemôžu byť žalobcovia, pričom žalovaní vlastníctvo vydržať nemohli za žiadnych zvolených kritérií posudzovania podmienok dobromyseľnej držby.

20. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd na vec aplikoval nesprávnu právnu normu, ak v súčasnosti posudzoval vlastnícke právo žalobcov z hľadiska jeho vzniku vydržaním, a takéto právne posúdenie je prejavom svojvoľného aplikovania práva odvolacím súdom. Ustanovenia o vydržaní pri rozhodovaní nemal vôbec použiť. Odvolací súd vlastne požadoval, aby dovolatelia vydržali vlastnícke právo k stavbe, ktorej vlastníkmi už boli, keďže boli jej stavebníkmi. Ak nikdy nebola podaná žaloba podľa ustanovenia § 221 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991, ktorú už v súčasnosti podať nemožno, tak je nepochybné, že vlastníctvo k domu svedčí dovolateľom ako stavebníkom, ako to tvrdili počas celého konania, a ich vlastnícke právo oproti tvrdenému vlastníckemu právu žalovaných obstojať. K uvedenému poukázali na R 53/1973, podľa ktorého Občiansky zákonník vychádzal zo zásady, že za vlastníka stavby sa od počiatku považuje stavebník, a to aj v prípade jeho protiprávneho postupu spočívajúceho v zriadení neoprávnenej stavby podľa ustanovenia § 221 OZ účinného od 1. apríla 1964 do 31. decembra 1991.

21. Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Uviedla, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že žalobcovia neunesli dôkazné bremeno preukázať výstavbu predmetného rodinného domu, potvrdil ako správny. Žalobcovia sa podľa nej domáhajú vlastníckeho práva k nehnuteľnosti bez preukázania akýchkoľvek podkladov, či už o pridelení pozemku do osobného užívania na stavbu rodinného domu, stavebného povolenia alebo potvrdenia o trvalom pobyte v spornej nehnuteľnosti.

22. Žalovaný 1/ po rozhodnutí odvolacieho súdu 27. januára 2023 zomrel.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) preskúmal, či sú dané procesné predpoklady pre meritórny dovolací prieskum a dospel k záveru, že dovolacie konanie proti žalovanému 1/ je potrebné zastaviť z dôvodu straty jeho procesnej subjektivity. Po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že je potrebné ho ako neprípustné odmietnuť.

24. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

25. V zmysle § 161 ods. 1 a ods. 2 CSP ak tento zákon neustanovuje inak, súd kedykoľvek počas konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať a rozhodnúť (ďalej len „procesné podmienky“). Ak ide o taký nedostatok procesnej podmienky, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

26. Podľa § 62 CSP ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví.

27. Jednou z podmienok civilného sporového konania je procesná subjektivita, ktorú má ten, kto má práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (§ 61 CSP). Spôsobilosť mať práva a povinnosti fyzickej osoby smrťou zanikne (§ 7 ods. 2 OZ).

28. Dovolací súd z potvrdenia notára Mgr. Štefana Štefanka v Gelnici, Banícke námestie č. 446/10 zistil, že žalovaný 1/ zomrel 27. januára 2023. Strata procesnej subjektivity žalovaného pred začatím dovolacieho konania je neodstrániteľným nedostatkom procesnej podmienky, pre ktorý dovolací súd podľa ustanovenia § 62 v spojení s § 438 ods. 1 CSP proti nemu dovolacie konanie zastavil.

29. Podľa ustanovenia § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

30. V danej veci žalobcovia v prvom rade uplatnili dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 559/2018, sp. zn. III. ÚS 47/2019, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/140/2019, sp. zn. 4Cdo/120/2019 a pod.). Takýto nesprávny procesný postup súdu môže spočívať predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre účastníka nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

32. Podľa dovolateľov uplatnený dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP spočíva v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je arbitrárne, že sa nevysporiada s ich argumentami, nezohľadňuje dôvody svojho predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia vo veci a je založené na svojvoľnom hodnotení vykonaného dokazovania.

33. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (rozhodnutie ÚS SR sp. zn. I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26., 5Cdo/57/2019, bod 9. a 10.) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

34. Arbitrárnosť rozhodnutia môže mať rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo môže ísť o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Môže tiež spočívať v takom hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové závery. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením. Je zásahom do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 115/2020).

35. Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je treba uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci G. R. proti Š., rozsudok z 21. októbra 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, R. T. proti Š., rozsudok z 9. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok z 19. apríla 1994 týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. ÚS 209/04 z 23. júna 2004, III. ÚS 95/06 z 15. marca 2006, III. ÚS 260/06 z 23. augusta 2006, III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 z 12. júna 2008), nie je nutné, aby na každú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každej veci, ak však súd v odôvodnení rozhodnutia nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je treba tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

36. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie i rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené a ani za zjavne arbitrárne (svojvoľné). Treba zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie súdne konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozsudkov súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu v posudzovanom spore zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Odvolací súd sa v odôvodnení vyjadril k hodnoteniu dôkazov, najmä výpovedí svedkov, ktorí vypovedali o okolnostiach výstavby. V odôvodnení uviedol, že vyhodnotením dokazovania súdom prvej inštancie nebolo preukázané, že len žalobcovia boli stavebníkmi rodinného domu a to pre rozpory vo výpovediach svedkov, ktoré sa týkali stavby predmetného domu, s prihliadnutím na to, že žalobcovia v tom čase stavali aj iný dom, dospel súd prvej inštancie k správneému záveru.

37. Keďže odvolací súd svojím predchádzajúcim rozhodnutím zo 17. decembra 2019 sp. zn. 6Co/354/2018 zrušil prvé rozhodnutie súdu prvej inštancie (okrem iného) preto, že súd prvej inštancie neprihliadol na rozpory v čestnom prehlásení svedkyne C. C. z 21. augusta 2017 a svedka Q. D. z 24. augusta 2016, v ktorých obdobne uviedli, že žalobcovia začali stavať v roku 1963 rodinný dom č. popisné XXX na E. ulici vo Š. a obsahom čestných prehlásení týchto svedkov z 12. marca 2018, ktoré už obsahujú údaje o stavbe v rokoch 1964 až 1967, a to vo vzťahu k skutočnosti, že žalobcovia začali v roku 1963 stavať iný rodinný dom, nebolo jednoznačné ktorého rodinného domu sa tieto čestné prehlásenia týkajú. Keďže tento rozpor v ďalšom konaní pre úmrtie oboch svedkov nebol vysvetlený, a išlo o dôkazy, ktoré mali osvedčovať podstatné tvrdenia žalobcov o tom, že predmetný rodinný dom stavali oni, od čoho odvodzujú svoje vlastnícke právo, nie je možné rozhodnutie odvolacieho súdu považovať za nekonzistentné so svojím predchádzajúcim rozhodnutím. Práve naopak, ak v predchádzajúcom rozhodnutí poukázal na rozpor medzi týmito dôkazmi, podstatnými pre rozhodnutie, a ten sa nepodarilo odstrániť, jeho záver, že podstatná skutočnosť, výstavba rodinného domu výlučne žalovanými pre seba preukázaná nebola, zodpovedá jeho predchádzajúcemu rozhodnutiu.

38. Dovolatelia tvrdili, že odvolací súd účelovo a selektívne vyvodzoval nesprávne skutkové závery z vykonaných dôkazov, tak aby sa zamietnutie žaloby javilo ako dôvodné a správne rozhodnutie. Tomuto argumentu bez konkretizácie chýba akákoľvek relevancia. Dovolací súd k tomuto uvádza, že ani

nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000, 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011, 7Cdo/38/2012).

39. Dovolatelia za porušenie svojich procesných práv považovali aj prekvapivosť rozhodnutia spočívajúci v tom, že odvolací súd ich podľa ustanovenia § 382 CSP neoboznámil s tým, že na vec sa vzťahujú aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o vydržaní vlastníckeho práva, ktoré súd prvej inštancie nepoužil a neumožnil im vyjadriť sa k tomuto.

40. Pod „prekvapivým rozhodnutím“ sa v rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu rozumie rozhodnutie, ktorým odvolací súd, na rozdiel od súdu prvej inštancie, za rozhodujúcu považoval skutočnosť, ktorú nikto netvrdil alebo nepopieral, resp. ktorá nebola predmetom posudzovania súdom prvej inštancie. Prekvapivým je rozhodnutie odvolacieho súdu „nečakane“ založené na iných právnych záveroch než rozhodnutie súdu prvej inštancie (3Cdo/102/2008), resp. rozhodnutie z pohľadu výsledkov konania na súde prvej inštancie „nečakane“ založené nepredvídateľne na iných, „nových“ dôvodoch, než na ktorých založil svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, pričom strana sporu v danej procesnej situácii nemala možnosť namietat (ne)správnosť „nového“ právneho názoru zaujatého až v odvolacom konaní (5Cdo/46/2011).

41. Súd prvej inštancie žalobu zamietol s odôvodnením, že žalobcovia, ktorí tvrdili, že nadobudli vlastnícke právo k predmetnému rodinnému domu jeho výstavbou, nepreukázali, že skutočne oni boli stavebníkmi tohto domu. Nerozhodoval podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o vydržaní. Odvolací súd v bodoch 37. až 41. odôvodnenia rozsudku vysvetlil predpoklady vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nedospel však k záveru, že tieto by bolo možné aplikovať na posúdenie právneho vzťahu žalobcov k predmetnému rodinnému domu, a preto nebol dôvod, aby postupoval podľa ustanovenia § 382 CSP a vyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje na bod 42. predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu zo 17. decembra 2019 sp. zn. 6Co/354/2018, v ktorom súd prvej inštancie usmernil, aby zisťoval, či žalovaní nenadobudli vlastnícke právo k domu vydržaním, čo by bránilo určaniu vlastníckeho práva žalobcov. Z uvedeného vyplýva, že žalobcovia sa k možnosti vydržania vlastníckeho práva k rodinnému domu žalovanými vyjadriť mohli a aj tak urobili (bod 16., rozsudku súdu prvej inštancie). V dovolaní (bod 17.) navyše uviedli, že poukázali na relevantnú judikatúru týkajúcu sa vydržania, ale nižšie súdy sa odmietli ich argumentáciu zaoberať.

42. Podľa dovolacieho súdu na základe vyššie uvedeného nebol preukázaný postup, ktorým by bolo žalobcom znemožnené uskutočňovať im patriace práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces žalobcovia neopodstatnene namietali, že konanie odvolacieho súdu vo veci bolo postihnuté vadou stanovenou v § 420 písm. f) CSP, preto považoval v tejto časti dovolanie žalobcov za neprípustné.

43. Keďže v preskúmanom súdnom konaní nedošlo k vade uvádzanej v ustanovení § 420 písm. f) CSP, dovolací súd sa ako ďalším zaoberal žalobkyňou namietaným nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom.

44. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach konštantne uvádza, že právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale aj obsah dôvodov, ktoré musí dovolateľ uplatniť. Dovolací dôvod preto dovolateľ musí vymedziť tak, že uvedie ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť práve tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

45. V prípade dovolania, ktorého prípustnosť je vyvodzovaná z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP a dôvodnosť vysvetľovaná nesprávnym právnym posúdením, má kľúčový význam to, či dovolanie obsahuje náležitú argumentáciu spochybňujúcu správnosť aplikácie niektorej právnej normy alebo správnosť jej interpretácie. Takáto argumentácia ale v danej veci netvorí obsah dovolania žalobcov. Dovolatelia namietali, že odvolací súd posudzoval vec z hľadiska predpokladov pre vydržanie

vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a nezaoberal sa možnosťou nadobudnutia vlastníckeho práva vytvorením vecí, t. j. stavbou rodinného domu v prípade, ak bola postavená na pozemku, ku ktorému v čase výstavby vlastník stavby nemal právo osobného užívania pozemku účelovo určenom na stavbu rodinného domu (§ 221 OZ v znení účinnom do 31. decembra 1991). Žalobcovia v dovolaní vo väzbe na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP síce argumentujú nesprávnym právnym posúdením vecí súdom, avšak len v tom zmysle, že ak by odvolací súd vychádzal z toho, že boli výlučnými stavebníkmi rodinného domu, nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu vlastníckeho práva k tomuto rodinnému domu.

46. Samotný kontext, v akom dovolatelia uplatnili dovolací dôvod podľa ustanovenia § 421 CSP, svedčí o snahe vyvolať procesne neprípustný dovolací prieskum, keď namietali aj nesprávne hodnotenie dôkazov, čím implicitne vytykali nedostatok či nesprávnosť skutkových podkladov pre vyvodený právny záver.

47. K spôsobu odôvodnenia prípustnosti dovolania dovolateľmi najvyšší súd opakovane uvádza, že rozhodnutiu všeobecného súdu v civilnom sporovom konaní spravidla predchádza riešenie celého radu procesnoprávných a hmotnoprávných otázok s rôznym významom pre rozhodnutie. Na podklade ich postupného riešenia civilný súd niektorým otázkam priznáva relevanciu, iné z pohľadu významu pre rozhodnutie považuje za bezvýznamné. Právna otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP musí byť preto v dovolaní vymedzená jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom, ktorý dovolaciemu súdu umožňuje prijať záver o tom, konkrétne o ktorú otázku dovolateľovi ide a či vo vzťahu k nej je daná prípustnosť (a v prípade prípustnosti aj dôvodnosť) dovolania, ktoré je mimoriadny opravný prostriedok, nie „ďalšie odvolanie“ (2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd nie je oprávnený v konaní o dovolaní zakladať svoje úvahy na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli (§ 421 ods. 1 CSP). Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia a kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP (3Cdo/28/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/50/2017, 8Cdo/78/2017).

48. Dovolací súd je teda viazaný iba vymedzením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považujú dovolatelia za nesprávne. V danej veci však dovolanie podané žalobcami neobsahuje vymedzenie právnej otázky uvedeným spôsobom. Žalobcovia kritizujú rozhodovanie odvolacieho súdu, vysvetľujú, v čom vidia nesprávnosť záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie o zamietnutí žaloby o určenie ich vlastníckeho práva, avšak ani pri posudzovaní podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu nemožno ustáliť, ktorú konkrétnu právnu otázku (resp. otázku) riešenú odvolacím súdom považujú za doposiaľ neriešenú v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

49. Pokiaľ by dovolací súd absenciu konkrétne vymedzenej právnej otázky (otázok) v dovolaní nezohľadnil, a napriek tomu by posudzoval dôvodnosť podaného dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (1Cdo/23/2017, 2Cdo/117/2017, 3Cdo/6/2017, 4Cdo/95/2017, 7Cdo/140/2017, 8Cdo/78/2017). Ak by nezohľadnil neprípustnosť dovolania a pristúpil by k vecnému posúdeniu rozhodnutia odvolacieho súdu (a prípadne ho zrušil), porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

50. Dovolací súd z uvádzaných dôvodov dovolanie žalobcov namietajúce vadu zmätočnosti v danom konaní odvolacieho súdu podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP a nesprávne právne posúdenie podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP.

51. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

52. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.